

ע"פ 12701/03/14 - חב' קונקה בע"מ, דוד נחמיה נגד מדינת ישראל - רשות המסים בישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד

ע"פ 12701-03-14

בעניין: 1. חב' קונקה בע"מ

2. דוד נחמיה

המבקשים

ע"י ב"כ עו"ד עטרי אריאל

נגד

המשיבה

מדינת ישראל - רשות המסים בישראל ע"י ב"כ

עו"ד ז'אנה אורלב

ה ח ל ט ה

1. המבקשים (הם "המערערים"), חברה ליבוא מכשירי חשמל ביתיים (היא "המערערת 1") והבעלים והמנהל שלה (הוא "המערער 2") הורשעו, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של הברחת טובין, השתמטות מתשלום מכס, הגשת רשימון כוזב, הטעיית פקיד מכס, עשיית מעשה כדי להתחמק מתשלום מס ומסירת ידיעה לא נכונה או לא מדויקת. בית המשפט גזר על המערערת 1 קנס בסך 100 ₪, בהיותה חברה לא פעילה וחסרת רכוש; ועל המערער 2 גזר 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 120,000 ₪ וחתימה על התחייבות.

מעובדות כתב האישום המתוקן בו הורשעו המערערים עולה, כי בתאריך 01.12.03 הגישו המערערים לרשות המכס רשימון על מנת לשחרר מפיקוח המכס טובין (רמקולים לבית ולרכב), שהגיעו במשלוח מסין. בעקבות בדיקה פיזית של המשלוח על ידי אנשי המכס, בנוכחות נציג של עמילות מכס בשם "שי סוכני מכס 1997 בע"מ", התגלה, כי רק שורה אחת, בחזית המכולה, הכילה רמקולים, ואילו ביתר המכולה נמצאו 600 קרטונים של סוללות משני סוגים ו-679 קרטונים של סיגריות. נקבע, לאחר שמיעת הראיות, כי הברחת הסוללות והסיגריות נעשתה על ידי המערערים בודעין וללא הצהרה לרשות המכס, וכי הונו את האוצר והשתמטו מתשלום מס כחוק (עבור הסוללות בסך של 48,013 ₪ ועבור הסיגריות מס בסך 4,207,373 ₪ - מכס, מס קניה ומע"מ).

המערערים הגישו ערעור המופנה הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין. בד בבד עם הגשת הערעור הוגשו גם עתירה לגילוי ראיה חסויה ובקשה לגילוי חומר חקירה, הן הבקשות נשוא החלטה זו.

2. במסגרת העתירה לגילוי ראיה חסויה טענו המערערים, כי עם שינוי ייצוגם של המבקשים, ולאחר מספר בירורים שערכו, התגלתה תמונה מטרידה שכלל לא באה לידי ביטוי במהלך המשפט, ועניינה

חשיפת מספר מקרי הונאה של גורמים עברייניים, אשר הבריוח ארצה מטענים שונים והפנו אצבע מאשימה כלפי היבואנים המורשים, כפי שקרה, לטענתם, גם במקרה שלפנינו. נטען, כי אותם גורמים עברייניים, השתמשו בתשתית האנושית של חברת "שי סוכני מכס", אשר שימשה בענייננו פלטפורמה להברחה. לעמדתם, נפתחו תיקי חקירה גם נגד היבואנים דורני פרץ, מנשה רבי וציון לביא, אך רשויות המכס סגרו את התיקים נגדם, למרות שהתשתית העובדתית הייתה זהה למקרה שלפנינו; ויתרה מכך, המדינה לא גילתה למבקשים, במהלך 11 השנים בהן התיק התנהל, מידע זה. לטענת המבקשים, קצין המודיעין של המכס בתקופה הרלבנטית, רפי רותם, הוזמן על ידם להעיד בנוגע לשיטה בה השתמשו הגורמים העברייניים ביבואנים מורשים לצורך הברחת טובין, וחרף החשיבות בשמיעת עדותו, סירב ביהמ"ש להוציא כנגדו צו הבאה ולבסוף עדותו לא הובאה בפני ביהמ"ש.

לאור האמור, ולאור חלוף הזמן (11 שנים), ביקשו המבקשים להסיר את החיסיון, כשלשיטתם אך סביר, כי הסיבות בעטיין הוחסו הראיות כבר לא קיימות, ואילו המידע החסוי עשוי להשליך באופן ישיר על תוצאות המשפט.

מנגד, ב"כ המשיבה התנגדה לעתירה להסרת החיסיון וטענה, כי המערערים היו מיוצגים בימ"ש קמא על ידי עורך דין מנוסה, עו"ד רוטשילד, וניהלו את ההוכחות זמן רב בידעם, כי קיימת תעודת חיסיון (אשר אף הוגשה כראייה לתיק בית המשפט). לעמדתה, מועד הגשת העתירה, בשלב הערעור, אינו ראוי וכל מטרתו לבצע מקצה שיפורים; המערערים יכלו להגיש את הבקשה לגילוי ראייה חסויה בפני בית משפט קמא, אך ויתרו על כך; החיסיון לא פגע בהגנת המערערים ובזכותם לנהל משפט הוגן; בראייה החסויה אין פוטנציאל מזכה מבחינת המערערים ואין בה אף כדי לעורר ספק סביר באשמתם; תעודת החיסיון הוצאה על מנת להגן על אינטרסים ציבוריים חיוניים והסרת החיסיון תחשוף את זהות המקור, עלולה לפגוע בו ואף תסכן את חייו; חשיפת המקור גם עלולה לפגוע באינטרס הציבורי של שיתוף פעולה עתידי עם אגף המכס והמע"מ, ובכך לפגוע ביכולתו של האגף לגלות עבירות מס ולהביא לדין את האשמים הגוזלים כספים מקופת הציבור. לכן, ביקשה לדחות את העתירה.

3. במסגרת **הבקשה לגילוי חומר חקירה** נטען, כי כתב האישום הוגש בשנת 2006 ואילו גזר הדין ניתן בשנת 2014. לאחריו, הוחלף הייצוג (לקראת הגשת הערעור), וב"כ המערערים פנה אל המשיבה וביקש לצלם את חומר החקירה, אך נענה בשלילה, כאשר הופנה על ידי ב"כ המשיבה לתיק בית המשפט, למרות שחומר החקירה רחב עשרות מונים מהחומר שהוגש לבית המשפט.

ב"כ המערערים טען עוד, כפי שגם טען בעתירה לגילוי ראייה, כי עם החלפת הייצוג, ובעקבות בירורים שנערכו, התגלתה לו תמונה עגומה לפיה, בתקופה שקדמה לחשיפת מעשי המערערים, חשפה המדינה עוד מספר מקרים דומים בהם הוברחו ארצה מוצרים על יד גורמים עברייניים, אשר הפנו אצבע מאשימה כלפי יבואנים שונים, כפי שנעשה, לשיטתו, בעניינם של המערערים. בחלק ממקרי העוקץ, נטען, כי העבריינים השתמשו בתשתית האנושית של חברת "שי סוכני מכס", כפי שעשו במקרה שבפנינו. התיקים שנפתחו כנגד אותם יבואנים - נסגרו, למרות תשתית ראייתית דומה; המדינה לא גילתה מידע זה למערערים במהלך כל 11 השנים מאז

נפתחה החקירה; הסנגור הקודם שייצג את המערערים ביקש להזמין לעדות את קצין המודיעין של המכס, מר רפי רותם, על מנת שיעיד, בין השאר, על המקרים הדומים, אך בית המשפט סרב להוציא צו הבאה נגד האחרון, שלא התייצב לעדות, ובכך נמנעה מהמערערים, לכל הפחות, האפשרות לעורר ספק באשמתם. לאור האמור, ביקשו לקבל העתק מחומר החקירה המלא לרבות מידע מודיעיני (גם ביחס למקרים הדומים).

בהודעה לבית המשפט מיום 12.06.14, חזרה ב"כ המשיבה על הטענה, כי כבר ביום 10.02.14, עוד בטרם הוגש הערעור, הוזמן ב"כ המערערים לצלם את חומר החקירה המצוי בידי המשיבה, אך הוא לא עשה כן.

4. שתי הבקשות נקבעו לדיון (שהתקיים בתאריך 26/04/14), במהלכו חזרו הצדדים על טענותיהם והוסיפו תובנות שונות. כך, ב"כ המבקש, לאחר שחזר על האמור בבקשות, הוסיף, כי הבקשה לגילוי חומר חקירה מורכבת משני אדנים: האחד, זכותו הבסיסית והמוחלטת לצלם את חומר החקירה המלא; והשני, גילוי החומר המודיעיני ביחס להונאות היבוא שבוצעו בשנים הרלוונטיות (2000 - 2003) ובייחוד ביחס ליבואנים שציין בבקשתו. עוד נטען, כי זכותו לקבל את חומר החקירה אינה מוטלת בספק, כאשר ביחס לשאלת השימוש בחומר בשלב הערעור, תחת הכותרת של "הגשת ראיה חדשה בערעור", יהיה על בית המשפט לבחון זאת במבחנים שנקבעו בפסיקה.

המשיבה לא חלקה על זכותם של המבקשים לעיין בחומר החקירה אך ציינה, כי הפנתה את ב"כ המבקשים לצלם את החומר מתיק בית המשפט מכיוון שמרבית חומר החקירה הוגש לבית המשפט (כאשר בידה נותר אך העתק של החומר), למעט מסמכים לא משמעותיים. לדבריה, ערכה רשימה של החומר שהוגש לעומת החומר שנותר ברשותה, והוא כמעט זהה, והצהירה לפרוטוקול, כי במידה ויש חומר שחסר לסנגור, תהיה מוכנה לצלמו עבורו ולשלוח לו אותו.

בעניין העתירה לגילוי ראיה חסויה טענה ב"כ המשיבה, כי החומר המודיעיני שנמצא ברשות המשיבה, למיטב הבנתה, עלול רק להזיק למערערים ולא להועיל להם. ב"כ המשיבה הצהירה, כי בכל מקרה, כל תיק נבחן לגופו וכי אין שיטה או סדרה של תיקים, כפי שנטען על ידי המערערים בשתי בקשותיהם. החומר החסוי אף הובא לביהמ"ש, כדי שביהמ"ש יוכל לעיין בו, אך ב"כ המערערים סרב לכך ועמד על קבלת פרפרזה עובר לשקילת האפשרות.

5. לאחר שעיינתי בתיק בית המשפט קמא ובטענות הצדדים הגעתי לכלל דעה, כי דין שתי הבקשות, להידחות.

הבקשה לגילוי חומר חקירה:

בבקשה זו טען ב"כ המבקשים, כי עומדת לנאשמים/למערערים הזכות לקבל את כל חומר החקירה מהמאשימה, הן לפני שמיעת התיק בערכאה המבררת והן במסגרת הערעור. אולם, לאחר שהמחלוקת המעשית באה על פתרונה במהלך הדיון, עת התברר, כי מרבית חומר החקירה מצוי ממילא ברשות ב"כ

המבקשים (הוא החומר שהיה בתיק ביהמ"ש), וב"כ המשיבה התחייבה, לפני משורת הדין, כי במידה וחסר חומר כלשהו, המשיבה תדאג לצלמו ולהעבירו לב"כ המערערים, הרי שאין כל צורך להידרש לסוגיה העקרונית שהועלתה.

העתירה לגילוי ראייה חסויה:

המשיבה הגישה לבית משפט קמא כראייה "תעודה בדבר ראיות חסויות מטעמי אינטרס ציבורי חשוב", חתומה בידי שר האוצר, אשר חוסה "כל פרט ומידע שיש בו לגלות את זהותו של מוסר המידע בידיעות מספר 1634-55-12-03 ו- 1643-55-12-03 ותוכן המידע בידיעות אלו הינם חסויים. גילוי מידע זה או מסירתו יש בהם כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב באשר הם עלולים: לסכן שלומם של בני אדם. לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם חוקרי אנף המכס והמע"מ ולפגוע ביעילות פעולותיהם, ולסכל פעולות חקירה" (סומנה כ-ת/37).

בעת ניהול ההליך בפני בית משפט קמא, המבקשים, אשר היו מיוצגים על ידי עו"ד, לא הגישו כל בקשה הנוגעת לחומר החסוי הנ"ל, ורק עם הגשת הערעור וחילופי הייצוג, הוגשה בקשה זו לערכאת הערעור. לפיכך, למעשה יש לבחון את הבקשה גם, ובעיקר, לאור המבחנים אשר נקבעו בפסיקה בנוגע להגשת ראיות חדשות בערעור, שכן לא יהיה כל טעם לחשוף את הראיות החסויות במידה ולא ניתן יהיה, בסופו של דבר, לעשות בהן שימוש במסגרת הערעור.

הכלל הוא, שערכאת הערעור לא תקבל ראיות חדשות בערעור אלא במקרים חריגים, כגון מקרים בהם הראייה לא הייתה ידועה בעת ניהול ההליך בבית משפט קמא, ולאחר בחינת הראייה והפוטנציאל הגלום בה להוביל לשינוי בתוצאות ההליך. סעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע, כי בית משפט של ערעור רשאי לקבל ראיות חדשות, אם היה סבור שהדבר דרוש לעשיית צדק, ובלשון הסעיף:

"בית המשפט רשאי, אם היה סבור כי הדבר דרוש לעשיית צדק, לגבות ראיות או להורות לערכאה הקודמת לגבות ראיות שיורה."

בע"פ 2230/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 10.07.14), הובאו השיקולים שיש לבחון, בטרם תתקבל הראייה החדשה על ידי ערכאת הערעור:

"הגם שלערכאת הערעור נתונה סמכות להורות על קבלתן של ראיות חדשות (סעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982), סמכות זו היא חריגה, שכן, ככלל, מקומה של התמונה העובדתית והראייתית להתברר בפני הערכאה הדיונית. בפסיקה נמנו השיקולים המרכזיים אשר ייבחנו במסגרת בקשה כאמור. במסגרת זו תיבחן הסיבה בגינה לא הוגשו הראיות לערכאה הדיונית - ככל שיימצא כי הייתה אפשרות להגיש את הראיות הנוספות לערכאה הדיונית, לא תיטה ערכאת הערעור לאפשר את הגשתן. לצד שיקול זה יובא בחשבון אף עקרון סופיות הדין. בנוסף יבחן משקלן הסגולי של הראיות הנוספות והאם גלום בהן פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט..."

ועוד, בהתאם לסעיפים 45 ו-46 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, ולפסיקת בית המשפט העליון, לבית המשפט הסמכות להורות על עיון בראיה החסויה, על מנת שניתן יהיה להחליט האם הצורך לגלותה לשם עשיית צדק גובר על העניין שלא לגלותה, וכך נקבע בפקודה:

45. אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה.

46. (א) הדיון בעתירה לגילוי ראיה לפי סעיפים 44 או 45 יהיה בדלתיים סגורות; לשם החלטה בעתירה רשאי השופט של בית המשפט העליון או בית המשפט, לפי העניין, לדרוש שהראיה או תכנה יובאו לידיעתו, ורשאי הוא לקבל הסברים מהיועץ המשפטי לממשלה או מנציגו ומנציג המשרד הממשלתי הנוגע בדבר, אף בהעדר יתר בעלי הדין...

בע"פ 8080/12 מדינת ישראל נ' אהוד אולמרט (מיום 06.07.14), נקבע, הן בשאלת קבלת ראיות חדשות בערכאת הערעור והן בשאלת החשיבות לעיון בראיה בטרם מתן ההחלטה האם יש לקבלה, תוך התייחסות לאפשרות העיון בראיות חסויות בטרם ההחלטה האם יש להסיר את חסיון, כדלהלן:

"כידוע, כאשר מוגשת לערכאת הערעור בקשה להבאת ראיות שלא הוגשו לערכאה הדיונית, אין לצרף לבקשה את הראיות שהוספתן מבוקשת. כן אין לחשוף את תוכן הראיה בנימוקי הבקשה, אלא להתייחס לעיקרי הראיה בלבד. כלל זה נוהג הן בערעור אזרחי ... הן בערעור פלילי ... מטרתם של הסדרים אלו היא "לאזן בין הצורך שלא לחשוף את בית המשפט לראיה שטרם הוחלט שיש לקבלה לבין הצורך ליתן לבית המשפט מושג על טיב הראיה שצירופה מבוקש, וזאת לצורך הכרעה בבקשה להבאת הראיה" ... עם זאת, מן ההלכה הפסוקה עולה, כי במקרים שונים ראתה לנכון ערכאת הערעור לעיין בראיות שהוספתן נתבקשה, לצורך עצם ההכרעה בבקשה לגבייתן ... עיון זה בראיות נעשה על בסיס ההנחה, כי השופטים היושבים בדין הם שופטים מקצועיים, ואם נחשפו לראיה לצורך ההכרעה בשאלה כלום יש להורות על גבייתה, הם יידעו להתעלם ממנה אם הבקשה לגביית הראיה תידחה ... היחשפות הערכאה הדיונית לראיות אשר ייתכן שייקבע בהמשך ההליך שאינן קבילות, אינה מחזה נדיר בבתי המשפט. הדבר נעשה לא אחת במהלך ניהולו של הליך פלילי. "אכן, במסגרת ניהול המשפט נחשף בית-המשפט לא אחת לראיות בלתי קבילות, ולו בשל העובדה שנדרש הוא לדון בשאלת הקבילות עצמה".... הדוגמאות לכך הן רבות...דוגמה נוספת: חברי מזכיר בחוות-דעתו את סעיף 46 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, העוסק בעתירה לגילוי ראיה חסויה. אולם, גם באשר לעתירה מסוג זה, הרי ככל שמדובר בחיסיון לטובת הציבור, נדונה העתירה על-ידי אותו בית המשפט הדין בהליך שבו מבוקש להגיש את הראיה (ראו, סעיף 45 לפקודה). לעניין זה גם מורה סעיף 46 לפקודה, כי רשאי בית המשפט הדין בעתירה, "לדרוש שהראיה או תכנה יובאו לידיעתו". כפי שנפסק, העיון בראיה החסויה מהווה חלק מהותי, ולעתים אף הכרחי, בהכרעה בעתירה לגילוי הראיה... "זהו, אמנם, מהלכם הרגיל של הדברים, שאותה ראיה חסויה מונחת לפני בית המשפט, ורק לאחר שהוא מעיין בה מכריע בית המשפט כפי שהוא מכריע... במהלך הדברים הרגיל, כיצד יוכל בית המשפט להכריע בשאלה באורח ראוי, אם

לא יעיין באותה ראייה חסויה?" ... כן נפסק, שחשיפת בית המשפט לראיות החסויות לשם הכרעה בעתירה לגילוי הראייה, אינה מקימה עילה לפסלות השופט היושב בדין..."

וכך גם בע"פ 351/14 מדינת ישראל נ' מראד פקיה (מיום 16.02.14):

"לפי סעיף 46(א) לפקודת הראיות, "הדין בעתירה לגילוי ראייה לפי סעיפים 44 או 45 יהיה בדלתיים סגורות; לשם החלטה בעתירה רשאי השופט של בית המשפט העליון או בית המשפט, לפי העניין, לדרוש שהראייה או תכנה יובאו לידיעתו, ורשאי הוא לקבל הסברים מהיועץ המשפטי לממשלה או מנציגו ומנציג המשרד הממשלתי הנוגע בדבר, אף בהעדר יתר בעלי הדין"; ראו גם תקנה 6 לתקנות סדרי הדין (עתירה לגילוי ראייה), תשכ"ט-1969. הנה, לפי סעיף 46(א) לפקודת הראיות, בית המשפט הדין בעתירה לגילוי ראייה, רשאי לעיין באותה ראייה, וכן רשאי לשמוע הסברים לגביה מהגורמים הנוגעים בדבר, בהעדר יתר בעלי הדין, קרי - במעמד צד אחד. אכן, סעיף 46(א) אינו משמיע לנו מפורשות, כי בית המשפט חייב לעיין בראייה או לקיים דיון במעמד צד אחד. עם זאת, בפסיקה נאמר - לעניין העיון בראייה החסויה - כי לשון "רשאי" שבסעיף 46(א) משמעה חובה המוטלת על בית המשפט... וכי "בחלקו האופרטיבי [של הדין - א"ר] נוכחים בו אך בית המשפט ואנשי התביעה בלבד"... ואמנם, אין לכחד, ניסיון החיים מלמדנו, כי הצגתה של התמונה המלאה באשר לראיות החסויות מצריכה, שלא לומר מחייבת, פעמים רבות, שמיעת הסברים באשר לחומר החסוי המוצג לבית המשפט; שהרי מסיבות מובנות לעתים אין ניתן לפרט בדיון בנוכחות שני הצדדים את שניתן לפרט בדיון במעמד התביעה בלבד. יתרה מכך, לעתים קרובות טיעון על-פה יכול לחדד ולהבהיר סוגיות ועניינים, שהעיון במסמכים כשלעצמו אין בו כדי להבהירם די הצורך. זוהי גם מצוותו של השכל הישר. ודוק: חידוד הדברים והבהרתם עשויים לפעול לשני הכיוונים, היינו - הן להותרתו של החיסיון על כנו הן להסרתו, ולפיכך קיום דיון במעמד צד אחד אינו אינטרס של התביעה דווקא. אכן, וכפי שצוין בעניין סיקסיק, בהליך של גילוי ראייה על בית המשפט לשים עצמו "גם פה לאילם גם עיניים לעיוור"... יש להזכיר, ולו על דרך ההיקש, כי הפרקטיקה הנוהגת בבית המשפט הגבוה לצדק - במקרים בהם מועלית טענה בדבר ראייה חסויה - היא שבית המשפט מעיין ככלל במסמכים לגביהם מועלית הטענה, ושומע הסברים מהגורמים הרלבנטיים במעמד צד אחד, בטרם יכריע בה..."

6. ובענייננו, על אף שהמבקשים לא הגישו עתירה לגילוי ראייה חסויה במסגרת ההליך בבית משפט קמא, ולמרות שלא הצביעו על נימוקים ענייניים ומשכנעים מדוע יש לאפשר להם להגיש את העתירה בשלב הערעור, ויודגש כי לא הועלתה כל טענה בדבר כשל בייצוג, ניתנה להם הזדמנות, לפני משורת הדין, לבחון את טענותיהם על ידי עיון בראיות החסויות. אולם, כאמור, ב"כ המבקשים סירב לכך, ולמעשה בכך השאירו את הצהרת התובעת ללא בחינה וללא סתירה, ולפיה, אין בחומר החסוי כדי לסייע להגנת המערערים אלא דווקא לפגוע בה. די בכך, כדי לדחות את העתירה.

למעלה מן הצורך, יצוין, כי עיון בטענות המבקשים מעלה את החשש, כי כל רצונם הוא לבצע מקצה שיפורים

בשלב הערעור וכי עיקר טענותיהם מתמצה בטענה לאכיפה בררנית, אשר מקומה במסגרת הערעור לגופו ולא בבקשות שהוגשו בפניו.

יתרה מכך, ולאור הפסיקה שהובאה לעיל, לא הייתה כל מניעה שהמבקשים יעלו את בקשותיהם בערכאה קמא, וממילא, לא תהיה כל הצדקה לאפשר להם להביא ראיות כלשהן, גם לו הוסר החיסיון, בשלב הערעור.

לפיכך, ולאחר שלא ניתנה כל סיבה, לא ניתן כל הסבר, ואף לא הועלתה כל השערה, מדוע לא התבקש ביהמ"ש קמא, על ידי ב"כ הקודם של המערערים, לחשוף את הראיות החסויות ולאפשר הגשתן במהלך שמיעת הראיות; ולאחר שעל פי הצהרת ב"כ המשיבה אין בראיות החסויות, שאת חשיפתן מבקשים כדי לשקול הגשתן במסגרת הערעור, כל משקל סגולי שיכול לסייע בהגנת המערערים, ואין בהן כל פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט; ולאור כלל סופיות הדיון - שוכנעתי, כי אין מקום להיעתר גם לבקשה זו.

7. לאור האמור לעיל, לא מצאתי ממש בטענותיהם של המבקשים, במסגרת שתי הבקשות שהוגשו, ולכן, דין שתי הבקשות להידחות.

בהסכמת הצדדים, ההחלטה תועבר לצדדים בדואר.

ניתנה היום, י' אב תשע"ד, 06 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.

השופטת רויטל יפה-כ"ץ
ס. נשיא